

Rákos Sándor

KIS RÉST HA NYITNÁL

ne évet hónapot hetet
 az elszalasztott életet
 csak épp a legutóbbi percet
 forgasd vissza mint filmtekerécsét

hajszálnyit csillagoknak öre
 tedd hogy *hátra* legyen *előre*
 törvényt ha szeg a pillanat bár
 attól még nem dől össze naptár

az egyetlen időbe zártan
 érzem magam siralomházban
 kis rést hogyha nyitnál felettem
 feledném mire ítéltettem

„TESTEM, VITÉZ PAJTÁSOM”?

„Testem: vitéz, kemény pajtásom...”

(Ady)

dr. Fekete Bélának

földhöz lapult vadállat
 ugrásra ajzott lesben
 orvul magamra támad
 vén ragadozó testem
 járnunk bár kellett párban
 cseleít mindig féltem
 lehetett volna társam
 volt mégis ellenségem
 mert harcolt bennem váltig
 lélek és hús e két fél
 holott boldog halálig
 élhettek volna békén
 testem hűtlen pajtásom
 hogy értem vitézkedne

ahelyett áruláson
 csorbul vitézi kedve
 pedig ki tudja meddig
 suthet a hűlő nap ránk
 sötétedés előtt még
 egymásra találhatnánk

Stephen Crane

A KÉK HOTEL

Molnár Miklós fordítása

1

A Fort Romper-i Palota Szálló világoskékre volt festve, olyasfélére, mint egy gémfajtának a lába, s ettől a madár bármilyen háttér előtt szembeotlik. A Palota Szálló is örökösen üvöltött és harsogott, és a kápráztató nebraskai téli tájképet szurke, posványos némaságra kárhóztatta. Magányosan állt a prérin, és ha hullt a hó, nem látszott oda a kétszáz yardnyira fekvő városka. Ám ha az utas leszállt a vasútállomáson, mindenképpen el kellett haladnia a Palota Szálló mentén, mielőtt elérhette azt az alacsony, deszkaburkolatú házcsoportot, amelyből Fort Romper áll; arról pedig szó sem lehetett, hogy utasunk elmenjen a Palota Szálló mellett anélkül, hogy szemügyre venné. A tulajdonos, Pat Scully, a stratégia mesterének bizonyult a festék kiválasztásában. Nem csoda hát, hogy tiszta napokon, mikor a nagy transzkontinentális gyorsvonatok, hosszú sor ingó-bingó pullmankocsi, áthúztak Fort Romperen, az utasokat lenyűgözte a látvány, és a színeknek azok az ínyencei, akik jól ismerik Kelet barnásvöröseit és a sötétzöldnek különféle alosztályait, egyetlen nevetésbe sűrítették szégyenkezésüket, szánalmukat és rémületüket. De a prérivároska lakóinak és mindazoknak a szemében, akik általában idevetődtek, Pat Scully remekelt. Ennél pompázatosabb, ragyogóbb színt álrukban sem láthattak a Romperen naponta áthompolygó felekezetek, osztályok, önösségek.

Mintha a kék hotel látványa nem volna már magában is eléggé csábító, Scully reggel és este rendszeresen kijárt a Romperben időző vonatokhoz, hogy levegye lábukról mindazokat, akiket csak utazótáskával a kezükben integetni lát.

Egy reggel is, midőn hólepte mozdony vonszolta be az állomásra hosszú sor tehervagonját meg az egy szem személykocsit, Scully csodás módon három palimadarat fogott egyszerre. Egyikük, remegős, ugráló tekintetű svéd, nagy, fényes, olcsó bőröndöt cipelt, másikuk, magas, napcserzette cowboy, egy farmra iparkodott a Dakota-vonal közelében, harmadikuk apró, hallgatag emberke volt keletről, ámbár se a külleméről, se a kiejtéséről nem ritt le, hogy odavalósi. Scully a szó szoros értelmében foglyul ejtette őket. Oly élénk, vidám és megnyerő volt, hogy mindhárman úgy érezhet-